

PSA ČELNO TRČILA

»Primer skakalnic« je vsaj v medijsko zaostreni formi verjetno mimo. Pogosta trditev, da je bilo oporekanje nasilnemu posegu v prostor neumestno, vnaprej obsojeno na neuspeh in zato zapravljanje časa, je z določenega zornega kota točna. Zgodba se je resnično odvijala po scenariju, v katerem so svojo vlogo sicer odigrala tudi naključja – toda ta so prišla prav, saj sicer veseloigra ne bi bila to, kar je bila. Namreč veseloigra.

Razmere in razmerja so tragična in komična hkrati. V prelomnem času plebiscitarnega odločanja Slovencev za javen, human, zakonit in demokratičen postopek s priprtimi Borštnerjem, Janšo, Tasićem in obtoženim Zavrlo v času, ko skupščina občine Grosuplje v tej zvezi sprejme zahtevo za izredni sklic slovenske skupščine – v tem istem času se je velenjska skupščina z velikim številom odgovornih na vso moč trudila legalizirati naš (skakalni) stolp norosti. S to veseloigro smo se prebivalci velenjske občine zagotovo vpisali na žalostne strani slovenske zgodovine. Ne vsi seveda, kot celota pa zagotovo! Občinski kronist bo nekega dne s slastjo zabeležil dejstvo, da so se Odboru za varstvo človekovih pravic doslej kolektivno pridružili le ustanovni zbor ekološkega društva ter krajani Lajš in Šmartnega ob Paki. Verjetno bo sklenil, da je večina (kot vedno) čakala na razplet dogodkov in hlepela po trenutku, ko se bo smela obrniti po vetru. Toda tam, kjer piha en veter, drevesa rastejo postrani! V našem primeru bo gotovo treba preurediti tudi znano Štihovo domislico o industrijski puščavi: naša občina postaja puščava nasploh, puščava, iz katere po nedoumljivih zakonih curljajo električna energija, pralni stroji, štedilniki in podobna roba. Kam in za kakšne denarje? O tem bi vedeli povedati že malo odraslejši otroci v gnilem kapitalizmu, kjer so v zadnjem času osnovni maksimi (dražje prodati kot kupiti) dodali še: in pri tem čim

manj uničiti naravno okolje, ki ga producenti potrebujejo že zato, da sploh lahko producirajo.

Demokratsko vrenje na Slovenskem bo v vsakem primeru v temeljih spremenilo razmerja moči in prihodnost dežele. Prepustimo se mu lahko kot čreda izgubljenih ovac. Imamo pa tudi možnost, da v dogajanje aktivno posežemo. Prepozno in brezpredmetno bo čez leta jadicovati, da smo bili manipulirani, da nismo vedeli, za kaj je pravzaprav šlo. Pri vsem skupaj namreč še zdaleč ne gre zgolj za to, koliko bo kdo odsedel v priporu (in) ali zaporu, temveč gre za vprašanje, za koliko časa bi se lahko v kolektivnem priporu znašli vsi skupaj. Tudi mi, prebivalci Šaleške doline.

Velenjska skakalnica v teh okvirih in za lokalne prilike ni odigrala nepomembne vloge. Početje na grajskem hribu je marsikaj zbistrilo, družbena razmerja so postala mnogo bolj razvidna, zdrave in napredne sile lahko danes neprimerno bolj natančno definirajo tiste centre moči, ki skriti za frazami in samoupravno mašinerijo uresničujejo svoje v preteklost zazrte cilje. Sklicevanje na večtisočglavo množico, ki naj bi s svojo prisotnostjo na otvoritveni tekmi na nek čuden in spervertiran referendumski način pritrjevala graditeljem, se lahko že jutri izkaže za napačno investicijo. Razmerja med manjšino in večino se nam v tem času najlepše kažejo v napadih, ki s pomočjo javnih medijev hrumijo z juga proti severu države. Navidez enotno obsojanje »fašistoidnih« procesov v Sloveniji je le predzadnje orodje, s katerim konservativne in retrogardne republiške oligarhije branijo svoje privilegije. Toda kot milni mehurček se bo vse skupaj razpočilo tisti hip, ko bodo ljudje spoznali, da so bili manipulirani.